

(א) [לקמן ע.ג.] ג, [צ"ל וכל], (א) [לקמן ע.ג.] ושי"ן (זכאים יט:), (ד) [לקמן ע.ג.] ויקרא טו:.

תורה אור השלם

1. וְבַא אֶהְרֵן אֶל אֶהֱל מוֹעֵד וּפָשֵׁט אֶת בְּגָדֵי הַבָּד אֲשֶׁר לְבָשׁ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהִיָּחֵם שָׁם: ויקרא טו כג
2. וּרְחֹץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמִּיִם בְּמִקְוֶה קֹדֶשׁ וְלָבַשׁ אֶת בְּגָדָיו וְיָצָא וְעָשָׂה אֶת עֲלָתוֹ וְאֶת עֹלַת הַדָּעֵם וְיִקְרַב בַּעֲדָה הַעֶבֶת: ויקרא טו כד
3. בַּחֲגֹת בַּד קֹדֶשׁ יִלָּבֵשׁ וּמִכְנָסֵי בָד יִהְיוּ עַל בְּשָׂרוֹ וּבִמְצַנְפֹת בַּד יִצַּנֵּף בְּגָדֵי קֹדֶשׁ הֵם וְרוּחָם בְּמִיִם אֶת בְּשָׂרוֹ וְלָבַשׁ: ויקרא טז ד

גליון הש"ס

תום' ד"ה מה לבישה וכו' בגון קרבנות גופיהו: ע"י לעול דף כג ע"ב מוס' ד"ה ליבש:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אינו כל כ"ו' על סדר העבודות המתחלפות כסדרן: (ב) ד"ה ואומר בגדי קדש הם. בתוך מקראו של עמנו יש לך שלוש תיבות הללו שהן יחידות לדרוש כ"י ולקמיה מפרש: (ג) ד"ה מה לבישה כ"י דמבישה ליה לטבילה כשכא להחליף מבגדי לבן לבגדי זהב כ"י יהודה:

מוסף רש"י

חזן מפקד זה. מבישה זו, שהיא אחר עשיית עולמו ועולת העם והקטרת אהורי פר וטעם ששמש בתוך צבגדי זהב וטובל ומקדש ופושטם וצנע בגדי לכן וכה אל אהל מועד להוציא את הכף ואת המטה והשקטיר זה הקטרת לפני ולפנים (ויקרא טו כא). ועשרה קידושי. ידיו ורגליו מן הכיור (לעיל יט). בו ביום. ציוס הכפורים (שם).

תום' ישנים

א"כ הוא בא. כי אין לומר שזה שם כדי לפשוט בגדיו ולהיחם לפניו, דהא ודאי מסתמא אין מנהל להיטת צבגדי לפשוטם לפניו וזוהיטת שם אינו משמע (שהיטת) [שייחם] שם אלא שלל שישמח בהם שור, דהא איכא נמי [מתן] דאמר ששפין לכהן הדיוט.

אמר להם הממונה פרק שלישי יומא

עשרה קידושין. לחמש טבילות: **טשעה** הוו. דחקרא ליה טבילה ראשונה חד קידוש: **אמרי** לך רבנן. קידוש עשרי הספר כלן: **קידושא צמרא.** כשגמר עבודת כל היום ופושט בגדי קודש ולבוש בגדי חול: **עמיד ליה הסם.** כשבא לפשוט בגדי קודש דלדין סבירא לן

קידוש חד אפשטיה וחד אלבישה ולר' מאיר לא מקדש מידי שהרי אינו בא ללבוש בגדי קודש: **וכא אהרן אל אהל מועד.** נאמר אחר שגמר הקטרה ומתן דמים פר ושעיר: **למה הוא צא.** אל ההיכל הרי גמר עבודתו אף במקרא זה לא פירש מה יעשה לשם: **אינו צא אלא להוציא קף ומחסה.** שהניח צין הדדים כדכתיב (ו) ונתן את הקטרת על האש וגו': **שכל הפרשה.** נאמרו המקראות על סדר העבודות (א) המחלפות שסידרן בפרשה כך סדר עבודתם מוך ממקרא זה שכתב עוצמת כף ומחמה עם עבודות הפנימיות ולא הפסיק עבודת אילו ואלו העם צנתיים והיה לו לכתוב צמחילה וילא ועשה את עולמו וגו' ואח"כ וצא אהרן להוציא קף ומחמה ואח"כ ופשט את בגדי הדד והניחם שם ורחץ את צשרו צנתיים ולבש את בגדי ומחמה של כל השנה ועשה המוספין ותמיד של צין הערצים: **מאי טעמא.** כריך להפסיק צאילו ואלו העם צין עבודת היום להוצאת כף ומחמה: **אמר רב חסדא גמירי.** הלכה למשה מסיני: **חמש טבילות.** צו ציוס: **ואי כסידרן.** של עבודות כתיב מקרא זה: **לא משכחת צן אלא אש טבילות.** אחת לתמיד של שחר ולבש צנינו וצין עבודת היום כולה עם הוצאת כף ומחמה ואחת צין הוצאת כף ומחמה לצאילו ואלו העם ועממה המוספין ותמיד של צין הערצים לפיכך כריך להפסיק אילו ואלו העם צין עבודת היום להוצאת כף ומחמה והואלתן תפסיק צין אילו ואלו העם לתמיד של צן הערצים הרי חמש תמיד של שחר צבגדי זהב עבודת היום צבגדי לכן אילו ואלו העם צבגדי זהב על המוצח החילון הוצאת כף ומחמה צבגדי לכן ומוספין ותמיד של צין הערצים צבגדי זהב: **ונבש אס בגדיו.** שמונה בגדים המיוחדים לו כל ימות השנה: **מעבודה לעבודה.** מחוץ פנים לעבודת חוץ וה"ה ומחמה פנים לעבודת חוץ וה"ה וקתני חמש עבודות הוו הרי חמש טבילות: **כסונה דז קודש יבש רחץ צמיי וגו'.** הרי כשהוא משנה מעבודת התמיד להתחיל בעבודת היום שהיא פנימית כדכתיב צמריה ולקח את שני השעירים וגו' וכוליה עניינא: **ואומר בגדי קדש הם.** בתוך מקרא זה עצמו (ו) לדרוש יש לך שלש תיבות הללו שהן יתירות כולן ולקמיה מפרש מאי דרשה: **וחמש עבודות הן.** אחי' צין לרבי צין לר"י: **ס"ל ופשט ורחץ וגו'.** הך מילתא רכי קאמר לה דגמר טבילות מורחץ צמיי דכתיב צבגדי לכן ואיימר ליה האי קרא דר"י ודרש לה לקידושין ופשט ורחץ ורחץ ולבש הטיל הכתוב ורחץ צין ופשט ולבש ליתן רחילה לפשיטה ורחילה ללבישה: **מה מקום שאין טעון טבילה.** כל ימות השנה הבא לעבוד אין טעון טבילה מן המורה אלא מדצרי סופרים לזכור טומאה ישנה: **טעון קידוש.** דכתיב (שמות נ) צבואם אל אהל מועד וצקרתם אל המוצח ירחצו: **מקום שטעון טבילה.** ציוה"כ לכל חליפות צגדים: **מה לבישה טעון קידוש.** דנפקא לן מק"ו מטיבילה כדאמרן ומופשט ורחץ לא דרש ר"א צר"ש שטעון קידושין דמיבעי ליה לטבילה (א) להחליף צבגדי זהב כ"י יהודה: **כפרתן**

לב. עין משפט נר מצוה

בג א מיי פ"ג מהלכות עבודת יוה"כ הי"ב:

רבינו חננאל

אמר רב חסדא גמירי חמש טבילות ועשרה קידושין בתוך גדול טובל ומקדש בו ביום. ואם תעשה העבודות כמה דכתיב קראי, בשחר כשיצא לעשות תמיד של שחר (כבגדי זהב, צריך טבילה כמו בכל יום ויום, כדכתיב בברואם אל אהל מועד (ו) ורחצו מיים ולא ימותו או בגשמים אל המזבח לשרת להקטיר אשה לה'. הנה טובל בתמיד של שחר. בא לעשות עבודת היום בבגדי לבן, צריך טבילה אחרת, כדכתיב כותנה בד קודש ילבש ומכניס בו יהיו על בשרו וגו' עד בגדי קודש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם. הנה שתי טבילות. ולבוש בגדי לבן ועובד כל עבודת היום, וכתיב וצא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הכד אשר לבש בברוא אל הקודש והניחם שם, ורחץ את בשרו במים במקום קודש. הנה ג' טבילות. ולבש את בגדי יצא ועשה את עולמו ואת עולת העם וגו'. שלמה עבודת יום הכפורים בין עבודת פנים בין עבודת חוץ, אלא ובא אהרן אל אהל מועד שילא על הסדר הוא מתוב. וכך סידור הענין, תמיד של שחר בבגדי זהב. עבודת היום בבגדי לבן, אילו ואילו העם בבגדי זהב על מזבח החיצון. ואחרי כן ובא אהרן אל אהל מועד להוציא את הכף ואת המחמה בבגדי לבן. ותקטיר ותגרות בבגדי זהב. הנה ה' עבודות. וכל המשנה מעבודה לעבודה צריך טבילה הנה ה' טבילות. ומאן לן שעל כל טבילה שני קידושין, שנאמר ופשט ורחץ, ורחץ ולבש, דרוש החיצוה עם הפשיטה ועם הליבישה, כלומר חוץ רחיצה לפשיטה ותן רחיצה לליבישה. פירי מקום שאין טעון טבילה, כגון בשעת העלאת איברים לכבש וכן בהן מן העבודות טעון קידוש ידים ורגלים וכו'.

(א) הדבר י"ע דהלל קרא בקידוש מיירי אצל טבילה דשחרית אינו מפורש כמנוב כלל וע"י לעול ל' דל"י אינו אלא סוף טבילה ומדרגת מנהל ליבש.

תום' ישנים

בן עננרס כדאמרינן בק"ו לבישה טעון קידוש. ואין נראה לרבינו שמואל דדבר הלמד בק"ו אז חוץ ומלמד בק"ס חייב צינעא לן צפיק ציוה"כ דהני מילי

גמירי חמש טבילות וכו'. תימה לי אי הלכתא קרא למה לי לקמן וי"ל אי לאו קרא הוה אמיינא חמש טבילות יטבול אפילו צוה אחר זה כולם צימד להכי אצטרך קרא דכשהוא משנה מעבודה לעבודה עמיד להו ואלו לאו הלכתא הוה אמיינא אינו משנה מעבודה לעבודה אלא ג' פעמים דהוו להו ג' טבילות ומו לא: **וא"י בבודן א"י משכחת ל"ה ה' טבילות.** וא"מ ומנלן דהאי קרא שלא על הסדר נאמר טפי משאר קראי דילמא קטורת דיוס הכפורים שלא על הסדר נאמר ומשכחת לה ה' עבודות תמיד של שחר צבגדי זהב קטורת דיוה"כ צבגדי לכן אילו ואלו העם צבגדי זהב עבודת היום צבגדי לכן ומוספין ותמיד של צין הערצים צבגדי זהב וי"ל אס אימא דלא הוה הפסק צין הוצאת כף ומחמה לעבודת היום שלפניה למה נאמר צה וצא אהרן והא חס קאי אלא ש"מ משום דאפקעה בעבודה חילונא להכי כתב וצא ואח"כ א"כ לימא משום דכתיב וצא אהרן ש"מ שלא על הסדר נאמר ומאי אצטרך רב חסדא למימר טעמא משום דגמירי ה' טבילות וי"ל דה"א גזירת הכתוב הוא שיוציא קף ומחמה לאחר גמר עבודת פנים ושזו חוץ לפניו ופושט את בגדי הדד והניחם שם ושזו יוצא ועשה אילו ואלו העם ומוספין ותמיד של צין הערצים ואח"כ ואימא דהאי וצא אהרן לאו להוציא קף ומחמה אלא להפסיק בעבודת פנים ויימא וצא אהרן להקטיר קטורת או להוצאת פר ושעיר ואי משום ה' טבילות יימא דמפסיק צאילו ואלו העם צין קטורת להוצאת אהל הוצאת כף ומחמה מנלן דעבודה היא להכריך לה טבילה צפני עצמה וי"ל משום דכך כתב צבולתו עבודות היום וצא והציא אצל הוצאת כף ומחמה לא כתיב להכי איכא למימר דצבולתא כף ומחמה איירי: **ובמה במקום שאין טעון טבילה** טעון קידוש וכו'. ליכא למימר טמא ליכנס לעזרה יוכיח שטעון טבילה ואין טעון קידוש ד"ל מה להטם שאינו עושה תאמר ציוה"כ שהוא רואה לעבוד:

מה לבישה טעון קידוש אף פשיטה. ואס תאמר והא לבישה גופה בק"ו אחי' וצניח היא צפרק אחירו מקומן (זכאים דף ג:) למ"ד צמר מלמד אזלינן אי דבר הבא בק"ו חוץ ולמד צהיקס צקדשים וי"ל דהני מילי צקדשים ° כגון קרבנות גופייהו: **תנא**

אחירו מקומן (זכאים ג, צ) [למה דאית] [למאן דאית] ליה לרב פפא דהסם ולא אפשטיה, אלא הי"פ מה לבישה של שחרית טעון קידוש כדאמרינן לעיל ופסיק לן מקרא דלקמן בשמעתי צבואם אל אהל מועד וצקרתם אל המוצח ירחצו וגו'. ור"מ אומר דלאו קושיא היא דכל אחס (מריב) [מידות] שאומר שם בתלמוד צריח אחירו מקומן אינו אלא צקדשים דוקא ולא צבגדי קדש.

ה"כ וצ"ה הפרשה. ולא גרסינן שכל הפרשה. גמירי חמש טבילות כו'. לאו הכי גמירי להו דתמש [הן] דמקרא נפקא, אלא שניו עבודות גמירי להו וממילא יש צין כל אחת ואחת טבילה, אצל צהלכה למשה מסיני (ו)לא חוחר טבילות. במקום שטעון טבילה אינו דין שטעון קידוש. וליכא למימר דלדרשה טבילה במקום קידוש. דכיון שיש טבילה לא יצטרך קידוש, דהא טבילה אינה צנתיים קדושים כמו קידוש שהיה צני הכיור. מה לבישה טעון קידוש כו'. פי

